

Publicerad 2009-11-13 19:58 av Redeemer

Skomakare, bliv vid din läst!

För länge sedan gjorde jag mig ett par skor
Som skulle stå emot tidens tand
Väder och vind

Det fanns de som skrattade
Fnös åt mig
Förnedrade
Dömde
Med tiden blev de fler

Mina sulor slets
Jag kände fukten genom skinnet
Skavda, nötta
Till slut oanvändbara
I andras ögon
Men jag var ett med skorna
Bitar började falla av
Hålen blev större
De gick inte knyta längre
Efter alla gånger snörena gått av

Till slut gick jag barfota i snön
Kände blickarna
Försökte balansera ovanpå skaren
Men det bar inte
Den vassa skaren brände i mitt skinn
Skininflådd gick jag ut i den brännande öknen

Bränd och sargad
Stapplar jag nu omkring
Hånskratten ringer i öronen
Förlorare!!!

Men när jag ser dem i ögonen
Ser jag tomhet
Jag vandrar förbi
Sakta, plågsamt
Men de står still
Med fötter sedan länge fastgjutna i betongen

Utan att veta själva

Döda

Fast för alltid

Hånskratten ringer allt högre

Jag stoppar handen i fickan

Känner...

En liten stump av ett skosnöre

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Redeemer med Poeter.se id #25175 innehar upphovsrätten